

Editor: *Vasile Burlui*

Redactor: *Iulian Popescu*

Tehnoredactor: *Roxana Hîngănescu*

Coperta: *Ionuț Broștianu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ȘERBAN, OANA CAMELIA

Scrisorile singurătății / Oana Camelia Șerban. - Iași : Cartea

Românească Educațional, 2019

ISBN 978-606-9088-90-6

821.135.1

Grupul Editorial Cartea Românească Educațional

Copyright © Editura Cartea Românească Educațional, Iași - 2019

Adresa: IAȘI, Bd Ștefan cel Mare și Sfânt, nr. 2 – 700124.

www.ecredu.ro

Oana Camelia Șerban

SCRISORILE SINGURĂȚĂȚII

Cartea Românească
EDUCAȚIONAL

Cuprins

<i>SCRISOAREA CELEI CARE VORBEȘTE DESPRE CE NU S-A SCRIS ÎNCĂ</i>	11
<i>SCRISOAREA CELUI CARE NU VORBEȘTE, DEȘI SCRIE, DIN CÂND ÎN CÂND</i>	23
<i>SCRISOAREA CELEI CARE SCRIE CÂND NU POATE SĂ VORBEASCĂ</i>	33
<i>SCRISOAREA CELUI CARE VORBEȘTE ȘI SCRIE FĂCÂNDU-SE PRIETEN CU UN NECUNOSCUȚ</i>	39
<i>SCRISOAREA CELEI CARE CONDAMNĂ, PRIN SCRIS, CE NU EXISTĂ ÎN SINGURĂTATEA CELUI ALT</i>	47
<i>SCRISOAREA CELUI MAI VECHI PRIETEN CARE NU POATE SCRIE, DAR VINDECĂ SINGURĂTĂȚILE</i>	59
<i>SCRISOAREA CELEI CARE ȘI-A SCRIS CĂRȚILE CĂȘTIGÂNDU-ȘI SINGURĂTATEA</i>	67
<i>SCRISOAREA CELEI CARE A SCRIS TUTUROR ȘI NIMĂNUI</i>	73
<i>SCRISOAREA UNEI MAME SINGURE PENTRU UN COPIL SCRIIND</i>	79
<i>SCRISOAREA UNUI ELITIST ÎN SCRIS ȘI ÎN SINGURĂTATE</i>	85
<i>SCRISOAREA CELUI CARE ÎȘI RĂZBUNĂ SINGURĂTATEA PRIN SCRIS</i>	89
<i>SCRISOAREA CELUI PENTRU CARE SCRISUL ÎȚI JEFUIEȘTE SINGURĂTATEA</i>	97
<i>SCRISOAREA CELUI CARE, PRIN SCRIS, DESPARTE CUVINTELE ȘI UNEȘTE SINGURĂTĂȚILE</i>	103
<i>SCRISOAREA UNUI DUHOVNIC, PENTRU CARE SINGURĂTATEA OAMENILOR A NĂSCUT SCRISUL LUI DUMNEZEU</i>	109

<i>SCRISOAREA CELUI PENTRU CARE SCRISUL ȘI SINGURĂTATEA SUNT COPIII EGOISMULUI.....</i>	<i>113</i>
<i>SCRISOAREA CELEI PENTRU CARE SCRISUL FACE POSIBILĂ O RELAȚIE ÎN CARE SINGURĂTATEA ÎN DOI E MEREU PROBABILĂ</i>	<i>119</i>
<i>SCRISOAREA CELUI CARE NU VA APUCA SĂ SCRIE ÎN SINGURĂTATEA LUI.....</i>	<i>125</i>
<i>SCRISOAREA CELUI PENTRU CARE SCRISUL ESTE BLÂNDEȚEA SINGURĂTĂȚII</i>	<i>131</i>
<i>SCRISOAREA CELEI PENTRU CARE SINGURĂTATEA UNUI SCRITOR SE HRĂNEȘTE DIN NEÎNSINGURĂRILE CELOR SCRIȘI.....</i>	<i>137</i>
<i>SCRISOAREA CELUI PENTRU CARE SINGURĂTATEA E O DUBLĂ NATURĂ.....</i>	<i>143</i>
<i>SCRISOAREA CELUI PENTRU CARE SCRISUL ȘI SINGURĂTATEA SUNT FORME DE AUTOCONTROL</i>	<i>149</i>
<i>SCRISOAREA SINGURĂTĂȚII ȘI SCRIERII NIMĂNUI CĂTRE NIMENI. (PRE)TEXT PENTRU O POSTFAȚĂ</i>	<i>153</i>

COMENZI - CARTEA PRIN POȘTĂ

Telefon: 0763 082 213

Adresa: IASI, Bd Ștefan cel Mare și Sfânt, nr. 2 - 700124

E-mail: comenzi@ecred.ro

Tipărit în România

Draga mea,

Eu vin din viitor. De acolo de unde tu nu te vezi încă. Dacă te-ai vedea, te-ai repudia. Te-ai pedepsi pentru toată naivitatea de care ai dat dovadă dar, mai ales, pentru ignoranța față de promisiunile tale. Ți-ai fâgăduit că nu mai lași pe nimeni să îți ajungă la suflet. Ai greșit. Ai greșit repetat, mai grav și nepermis. Prin asta, ai rămas și mai mult în urmă față de tine.

Ți-ai spus că o să îți primești toate răspunsurile dacă vei avea răbdare. Răbdare ai, timp nu. Știm amândouă asta, eu, cea din viitor și tu, cea de aici. Ceea ce tu nu știi încă e dezgustul și durerea care or să te locuiască. Nu mai aștepta nimic, pentru că nu ai ce, nici de la cine. El nu o să vorbească niciodată. O să îngâne ceva ambiguu și de complezență, într-un timp indefinit și convenabil lui. Dar oamenii ca el nu vorbesc serios și clar niciodată. O fac din două motive.

Fie pentru că nu reprezintă nimic pentru ei, și-atunci nicio oboseală în plus nu merită pentru a dămira mintea sau inima cuiva, fie pentru că așteaptă să pleci tu, căci li se pare că orice întrebare și orice aplecare spre ei din partea oamenilor pe care nu îi vor e o povară. Așa că ridică-te și mergi. Mergi până nu te mai vede și nu îți mai amintești de el. Adu-ți aminte în ce tăcere obedientă a rămas când l-ai rugat să nu mai vorbiți despre carte. Pentru el, a fost o ușurare. Adu-ți aminte cât de supărată ai fost când n-a vrut să te vadă, pentru că era prea ocupat să se îmbolnăvească. Adu-ți aminte cât te-a durut să îl vezi la câțiva pași de tine ca și când nu te cunoaște și nu te-a văzut vreodată. Ca și când ești o străină. Așa o să și rămâi. Nu știi nimic din el pentru că nu te-a lăsat vreodată să ajungi la el. Ar fi timpul să îmbrățișezi toată rezerva, scârba și plictisul cu care s-a înconjurat când te duci spre el și să înțelegi că nu ai ce să cauți lângă un om care nu te vrea. Nu ai de ce să mai crezi în poveștile de odinioară, cu potențialul uman dintr-un chip pierdut de sine. Nu există. E exact unde vrea, unde și-a dorit, cu cine vrea. Cât timp tu așteptai o discuție umană, nu o explicație, el își construia priorități fragile, cu ființe la fel de fragile. Ce-ar fi să te gândești că eu, cea din viitor, te știu exact așa cum o sa ajungi dacă nu te retragi. Vulnerabilă, deznădăjduită, saturată. Fă câțiva pași în spate și spune-ți în gând toate cuvintele valorilor pe care el le-a călcat cu ignoranța și tăcere față de tine: demnitate, încredere, drag, căldură, candoare, grijă, dragoste, răbdare. Apoi fă câte un pas în spate pentru toate femeile de care știi, pentru toate capetele întoarse, pentru toate *nu*-urile primite, pentru toate răspunsurile amânate, pentru toată răceala și indife-

rența lui. Vezi cam cât de departe ajungi. Vezi, e atât de departe că nu te mai recunoști nici pe tine. Apoi, când ajungi suficient de departe cât nu mai ajunge nimeni la tine, ceartă-te pentru toate cuvintele scrise, pentru toate paginile arse, pentru tot ce i-ai dat. Ceartă-te și pentru timpul tău și pentru încrederea în el. Ai crezut că o să vorbească. Nu a vorbit. Ai crezut că o să se gândească. Nu s-a gândit. Ai crezut că o să își pună măcar o dată problema cine ești. Nu a făcut-o. Ai crezut că o să aibă grijă de el. Dimpotrivă. Se îngroapă singur. Cu plăcerea pe buze și mintea în părți. Ai crezut că o să te lase să îl iubești, de vreme ce la cât de străin a rămas de tine, nu aveți o prietenie. Nici măcar atât. Ai crezut că o să răspundă ceva la tot ce i-ai spus. S-a bucurat de invitația la tăcere. Ai crezut că e aglomerat în sufletul lui dar nu știi nici pe departe câte sunt acolo. Nu știi nimic. Ai crezut că își va rezolva problemele și apoi, când va avea răbdare și liniște, veți vorbi. Dar e singurul lucru pe care l-ai nimerit. Ești ultima lui problemă. *Ești nimic*. Și ai ajuns să te identifici și cu această replică. Pleacă, până nu te pierzi de tot. Pleacă pentru că ai văzut în el o inimă bună și el a văzut în tine o prezență instrumentală și temporară. Pleacă pentru că ai văzut în el suferință și el te minte spunând că vei avea și tu una: și nu e prima dată când te minte. Pleacă pentru că tu îi dai răbdare, dar el numește asta prostie și iluzie. Pleacă pentru că tu aștepti, dar el te amână. Pleacă pentru că ai început să plângi când știi că e rece fără motiv și el nu face lucrurile niciodată față de tine din vreun motiv. Le face că îi vine, adică nu depune vreun efort. Pleacă pentru că nu are nevoie de tine. Pleacă pentru că e a doua oară când se face că nu te

vede, e a multa oară când se face că îți vorbește, e a infinita oară când te amână. Pleacă fără să vorbești, pleacă fără să spui, pleacă pur și simplu. E atât de ocupat de el și de toate ființele care i se pare că merită încât nici nu o să simți că ai plecat. Nu o să te întrebe de ce. Nici până când. O să se bucure că l-ai scăpat tu de ceva incomfortabil pentru sine. Fă-i o bucurie și pleacă. Pleacă fără să te înmoui, să te schimbi, să retractezi. Orice om are dreptul pe lumea asta să spună „nu” și să se răzgândească, mai puțin tu. Pleacă pentru că locul tău nu e lângă el, și asta pentru că nu ai avut niciodată unul. Pleacă fără să îl ierți, pentru că el nu crede că a greșit cu ceva. Pleacă fără să îi vorbești, pentru că oricum nu te-a auzit vreodată. Pleacă fără să îl întrebi, căci oricum nu va răspunde sincer, niciodată. Pleacă după ce te-ai îndopat de toată indiferența, ignoranța, răceala, egoismul și autosuficiența lui. Nu contează ce crezi tu, contează ce crede el că știe. Nu contează ce vezi tu, contează ce știe el că i s-a întâmplat. Nu contează ce ai fi vrut pentru el, contează ce poate să facă pentru altele. Așa că pleacă, pentru că toate astea sunt inutile și zadarnice. Pleacă și dacă vreodată te întreabă de ce, doar din curiozitatea lui naturală, nu pentru că ar avea vreun sentiment, spune-i să se uite la el. Pleacă pentru că va fi fericit să o faci și să îl lași nederanjat în lumea lui. Pleacă pentru că el își bate joc de sine și tu nu vrei să vezi așa ceva. Pleacă pentru că ai primit toată negarea din lume de la un singur om și asta e prea mult pentru oricine. Chiar și pentru cineva cu răbdarea sau smerenia ta. O să pleci, dar nu o să uiți. Așa ceva nu se șterge. Ai fost prea sinceră, prea caldă și prea jos ca să uiți cum era când ți-ai pus destinul pe tavă și cineva ți-a zis că nu îi tre-

buie. Pleacă iute, până nu începi să te urăști și să îți spui că ești puțină. Că ai greșit. Că nu te ierți. Pleacă până nu vin gândurile astea care paralizează orice om cu discernământ. Pleacă repede și nu te uita câte ai lăsat nerezolvate. Ele sunt așa numai pentru tine. Pentru el, simpla lui tăcere și marele lui refuz reprezintă răspunsurile scurte și universale la orice întrebare voalată și individuală. Pleacă pentru că e împietrit. Și se împietrește și mai mult, de la zi la zi. Pleacă pentru că e rece, nu își cunoaște decât capriciile și voința lui. Pleacă pentru că el are maniere de complezență cu tine, nu gesturi de naturală implicare sau tandrețe. Pleacă pentru că ești ceva în plus pentru el. Și ca orice lucru în plus, care nu folosește, ocupi un loc de pomană. Locul tău e în cutie, acolo unde ajung toate cele care nu sunt de folos acum, dar nici de aruncat, poate or fi la ceva bune mai târziu. Pleacă pentru că a început să te îngrozească lejeritatea cu care te suspendă. Pleacă pentru că a început să te uimească frivolitatea din vorbele lui. Pleacă pentru că te paralizează toată cruzimea austeră pe care o pune înaintea ta, și pentru că știe, și pentru că nu știe, dar mai ales pentru că vrea și pentru că poate. Pleacă pentru că lui nu îi pasă nici de viața lui, nici de anii de pe urmă, nici de lucrurile corecte care ar trebui făcute, nici de echilibrul lui emoțional, nici de inimă, nici de promisiuni, nici de cuvinte, nici de cele cu care a rămas în urmă. Îi pasă doar de puterea lui de a fi bărbat în mod discreționar și de puterea lui de a fi cineva chiar dacă asta înseamnă să trăiești din urmele trecutului. Nu îi pasă de nimic din ce îi pasă ție.

Te mai rog ceva, de aici, de unde sunt eu. Când vei veni în timp, vino mai simplă. Mai tăcută. Mai neferi-

cită. Vino așa, la întâmplare. Nu mai scrie niciodată cuiva. Nu mai vorbi niciodată cu bărbatul pe care îl iubești. Nu îl mai aduna la el însuși. Lasă-l răsfirat, amețit, distructiv, concentrat pe el însuși. Lasă-l nemișcat. Vino tu, așa cum ești și taci. Taci cât mai mult. Vezi cât de mulți pot să iubească o femeie care deși gândește, tace, deși simte, nu arată. O să fii surprinsă câtă seducție poate să trezească o piatră. Nimeni nu vrea un om care comunică. Nici măcar el nu voia. El vrea un manechin dedicat și amuțit. Ca el, mulți alții. Vino tăcută și stai nemișcată. Pentru că toată viața ta când ai avut un sentiment și l-ai rostit ai stricat tot. Nu poți avea nimic despre care vorbești. Iubește în gând și taci. Așa se construiește liniștea. Despre fericire nu poate fi vorba. Nu când ești așa cum ești tu.

Pleacă, să vezi cât de bine o să îi fie și lui. Ai fost de folos un timp. Acum e bine. Ia-ți cuvintele, emoțiile și loialitatea și pleacă. El le aude și le simte din multe alte părți, în ambalaje mai potrivite. Pleacă și rămâi loială în plecare. Îngroapă-l bine undeva, într-o memorie, și lasă-l acolo. Nu te mai ruga pentru el. El a fost un copil al Domnului, deci nu poți face tu pentru el mai mult decât poate face pentru sine sau Dumnezeu pentru el. Nu te mai gândi nici la ai lui. Gândește-te la el ca ființă autonomă. Un bărbat nepăsător căruia îi poți da tot și el se poate face că nu te vede, căruia îi vorbești și el se face că te aude, căruia îi dai și el îți spune că mai are. Și așa, pentru el ești o povară. S-a pricopsit cu tine și trebuia să fie ușor. Dar nu e. Pleacă până nu îl apucă sila. În drumul tău, arde a doua carte, șterge-o de pe unde o păstrezi, mătură-ți

orice relicvă și fugi. Mergi acasă și stai la pământ, în tăcere. Doare, sigur că doare. Dar îți spun ceva ce trebuia să te fi învățat trecutul: doare până nu mai doare. Chiar dacă de data asta a durut așa cum nu ți s-a mai întâmplat. Să nu te sperii, asta a fost rolul lui. Să te învețe cât poate să doară un om care se distruge și te alungă cum știe el mai bine. E maestru la așa ceva. Pleacă, după ce te-ai umilit destul. Nu mai scrie să te vindeci, asta nu există. Cu boala se trăiește. Nu mai scrie deloc. Ești aici pentru că scrisul te-a adus în halul ăsta. Nu mai scrie, nu mai vorbi, nu mai mângâia, nu mai îmbrățișa. Stai nemișcată. Altă cale nu ai. Așa a vrut. Și voința lui e mai tare decât orice putere a ta.

Eu vin din viitor. Dar nu o să ne mai întâlnim. Să nu îl crezi că și-a văzut viitorul. Te-a mințit. Îi place să mintă în joacă, în glumă, în răs. El nu te-a văzut niciodată ca să poată să te vadă în vreun viitor. Tu pentru el nici măcar nu ai început să exiști. Așa că pleacă liniștită. Fără anotimpuri, fără remușcări. Pleacă pur și simplu. El nu o să știe. E prea ocupat de el. Te doare că e așa, dar nu ai încotro. Tu pleacă, lui îi e așa de bine.

Pleacă doar cu inima. În rest, rămâi. Și dacă vreodată poți să iei de la el râsul, fantezia, bucuriile mici și plăcerile vinovate, ia-le. Însă ia-le fără să-l iubești. Adică ia-le fără să-l iei în serios. E un bărbat generos dacă nu aștepti nimic de la el și nu ridici nicio pretenție afectivă. Dacă îl consumi și nu-i faci loc în suflet. Dacă îl iei fără să-l oprești. Ca orice bărbat care nu se mai prețuiește, o să refuze orice dragoste, din frică. E teama că va strica fericirea unui om dintr-o

prostie. Că va răsturna lucrurile mari din cele mai mici întâmplări. Că o să risipească tot ce primește fără să aibă habar dacă a avut ceva. E un bărbat care nu o să vrea să mai fie iubit din prea multă groază, neliniște și spaimă. Ține minte că e un bărbat care va iubi, dacă i se va mai întâmpla, cu toată foamea. Nu mai încerca să îl înțelegi, îl supără când îl întorci pe toate părțile. El vrea să fie un periferic la inima femeilor ca tine și un guvernator al celor care nu sunt ca tine. Drama lui e că poate tot ceea ce nu vrea. Asta îl sperie. Ia-l fără să-l iubești, în infinită joacă. Lasă-l în adăpostul în care s-a pus singur. Știi, dacă are dreptate, și e un egoist feroce, atunci cu siguranță nu îi place să se rănească. L-ar durea să vadă dezamăgind iar. Și-atunci, și-a promis lui însuși că nu mai lasă pe nimeni să îl iubească. Așa s-a născut mare egoist în care tu vezi un suflet cald și generos. E egoistul mitizat de eșec, e bărbatul care nu se iartă. Nu va înțelege că greșelile din trecut au fost din alte pricini: întâlniri la timpul nepotrivit, incongruență de caractere, de priorități, de dorințe, de imaginație, de emoții. El e cel mai bun în tot ce face. Implicit, și în toate dezastrele. Va spune că toate greșelile sunt ale lui: o să le ia în proprietate pe toate. Așa a ajuns el un nemilos față de el însuși și față de oricine îi spune că îl iubește. Dacă vrei să îl omori îi spui că îl iubești.

Nu topi marele egoist. Se va face tot mai rece și mai imobil. Într-o zi, îi va părea rău că te-a alungat. Ție să nu îți pară rău că te-ai retras. Consumă-l așa cum vrea. E singura cale.

Eu plec acum. Nu uita să plece și el din tine. Lasă-l lângă. În felul ăsta, nu ne vom mai întâlni deloc. Eu,

cea din viitor, cu tine; el, cel de acum, cu mine; tu și el cum nu ne știm eu cea din viitor și el cel va să fie. Ai avut dreptate. E un bărbat minunat. Degeaba. Nu se mai vede el pe sine. Cine ești tu să îi spui unde să se uite? Să nu îmi scrii. *Nu ai cum să trimiți nimic înaintea ta.*